

**Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**

Broj: S1 3 U 042678 23 Uvp
Sarajevo, 23.02.2024. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u apelacionom upravnom vijeću sastavljenom od sudija Mirsade Džindo, predsjednik vijeća, Zvezdane Antonović i Redžiba Begić, članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Snježane Topalović, u upravnom sporu tužitelja Vodoskop d.o.o. Tomislavgrad, Novi kolodvor bb, koga zastupa punomoćnik Jerko Čilić, advokat iz Ljubuškog, ulica Hrvatskih branitelja broj 33, protiv Zaključka broj: JN2-01-07-1-318-9/22 od 03.03.2022. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi Sarajevo, ulica Maršala Tita 11a, u upravnoj stvari javnih nabavki u kojem učestvuje i zainteresirano lice HTC d.o.o. Sarajevo, zastupano po punomoćniku Damiru Katici, advokatu iz Sarajeva, ulica Jadranska b.b., odlučujući o zahtjevu tužitelja za preispitivanje sudske odluke-presude vijeća za upravne sporove Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 3 U 042678 22 U od 16.11.2023. godine, u nejavnoj sjednici, održanoj dana 23.02.2024. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke se odbija.

Zahtjev zainteresovanog lica za naknadu troškova sastava odgovora na zahtjev za preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom vijeća za upravne sporove, broj gornji, odbijena je tužiteljeva tužba podnesena protiv Zaključka tužene broj: JN2-01-07-1-318-9/22 od 03.03.2022. godine, kojim je odbačena kao neuredna žalba tužitelja broj: 22/2022 Lot 2, od 26.01.2022. godine izjavljena na Odluku o izboru ponuđača broj: 57/21 od 17.11.2022. godine u postupku nabavke Vodovodne daktilne cijevi- lot 2- Daktilne cijevi za rijetke profile, Obavještenje o nabavci broj: 247-1-1-86-1-195/21 od 28.06.2021. godine, ugovornog organa KJKP Vodovod i Kanalizacija d.o.o. Sarajevo.

Tužitelj je protiv navedene presude vijeća za upravne sporove ovog suda blagovremeno podnio zahtjev za preispitivanje sudske odluke zbog povrede: zakona Bosne i Hercegovine, pravila postupka, odredbi ZUP-a, kao i odredbe člana 13.

Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda. Predlaže da se zahtjev uvaži, ukine pobijana presuda i predmet vrati vijeću za upravne sporove na ponovni postupak i odlučivanje, uz naknadu troškova postupka prema opredijeljenom troškovniku. U obrazloženju zahtjeva navodi da je sud propustio zakazati raspravu ili odlučiti o tom zahtjevu čime je onemogućen da iznese sve činjenice i dokaze koje mu idu u prilog. Nadalje ponavlja razloge istaknute u tužbi o toku postupka javne nabavke i izboru najpovoljnijeg ponuđača, propustima ugovornog organa prilikom ocjene da li tužiteljeva ponuda ispunjava sve zahtjeve iz tenderske dokumentacije. Ističe da nije raspravljeno o istaknutom prigovoru o nenadležnosti jer je URŽ sa sjedištem u Sarajevu nadležan da rješava po žalbama za vrijednost nabavke u iznosu većem od 800.000,00 KM, dok filijale u Banja Luci i Mostaru su nadležne za donošenje odluke po žalbama za vrijednost nabavke do 800.000,00 KM. Dalje navodi da se tuženi prilikom određivanja visine naknade poziva na član 108. stav 1. tačka e) Zakona o javnim nabavkama BiH i određuje naknadu u iznosu od 2.500,00 KM, bez obzira što je članom 108. Zakona o javnim nabavkama BiH određena visina naknada na žalbu prema vrijednosti nabavke iz tenderske dokumentacije. Navodi da je u ovom postupku vrijednost predmeta spora 2.500.000,00 KM, a da mu je tuženi organ dostavio 2.500.000,00 KM, ali mu je tuženi dostavio Zaključke i u ostalim lot-ovima, odnosno pozive za plaćanje naknada u iznosu od po 2.500,00 KM i to u predmetu JN2-01-07-1-319-3/22 (lot 3, procjenjena vrijednost nabave 145.000,00 KM) i JN2-01-07-1- 319-2/22 i JN2-01-07-1-320-3/22 (lot 1, procjenjena vrijednost nabave 2.500.000,00 KM i JN2-01-07- 1-320-2/22 i obračunao je isti iznos naknade od po 2.500,00 KM, tj. ukupno 7.500,00 KM. U skladu s prednje navedenim, kako dalje tvrdi, tuženi nije mogao odrediti istu visinu naknade za sva tri lota, odnosno ukoliko je smatrao da je nadležan da spoji predmete, mogao je odredi samo jednu taksu, a što je što je propustio učiniti, te na koncu ističe da bi mogao uopće podnijeti žalbu bio je dužan su skladu sa Zakonom o javnim nabavkama čl. 108. uplatiti iznos od 2.500,00 KM što je preduslov za donošenje odluke po žalbi odnosno postupanja Ureda za razmatranje žalbe.

U odgovoru na zahtjev tuženi organ je predložio da se isti odbije kao neosnovan.

Zainteresovano lice HTC d.o.o. Sarajevo, je u odgovoru na zahtjev predložilo da se isti odbije kao neosnovan te da mu se naknade troškovi na ime sastava odgovora na zahtjev u iznosu od 1.474,42 KM.

Zahtjev nije osnovan.

I po shvatanju apelacionog vijeća, a kako to pravilno zaključuje i vijeće za upravne sporove ovog suda, tuženi organ je zakonito postupio kada je žalbu tužitelja izjavljenu na Odluku o izboru ponuđača broj: 57/21 od 17.11.2022. godine u postupku nabavke Vodovodne daktilne cijevi-lot 2-Daktilne cijevi za rijetke profile, obavještenje o nabavci broj: 247-1-1-86-1-195/21 od 28.06.2021. godine, ugovornog organa KJKP Vodovod i Kanalizacija d.o.o. Sarajevo, odbacio kao neurednu.

Naime, zaključkom tuženog organa broj JN2-01-07-1-318-3/22 od 08.02.2022. godine, tužitelju je ukazano na neurednost njegove žalbe, i isti je primjenom odredbe člana 106. Zakona o javnim nabavkama (postupak sa neurednom žalbom) pozvan da u roku od tri dana uredi žalbu na način da dostavi originalni dokaz o plaćenju naknadi

za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 2.500,00 KM, kako je to i propisano odredbom člana 108. navedenog zakona. Kako tužitelj nije dostavio dokaz o plaćenju naknade za pokretanje žalbenog postupka tuženi organ je, i po nalaženju, kako vijeća za upravne sporove, tako i ovog apelacionog vijeća, pravilno žalbu kao neurednu odbacio.

Zakonom o javnim nabavkama („Službeni glasnik BiH“ broj: 39/14) kao lex specialis zakonom, u odjeljku D je propisan žalbeni postupak (sadržaj žalbe, postupak s neurednom žalbom, izjavljivanje žalbe URŽ, naknada za žalbu i suspenzivno djelovanje žalbe). Odredba člana 105. stav 1 tačka i) Zakona o javnim nabavkama propisuje da žalba sadrži dokaz o plaćenju administrativnoj taksi na žalbu u iznosu propisanom članom 108. ovog zakona. Dakle, dokaz o uplaćenju taksi je obavezni sastavni dio žalbe. Prema gore navedenoj odredbi Zakona o javnim nabavkama, dužnost Ureda za razmatranje žalbi (u daljem tekstu URŽ)-u ovom slučaju tuženog organa jeste da ustanovi da li je žalitelj platio naknadu za žalbu, pa u slučaju da takav dokaz nije dostavljen, isti organ bi trebalo da žalbu odbaci kao nedopuštenu jer je uslov za postupanje po žalbi plaćanje naknade u visini koja je propisana članom 108. Zakona o javnim nabavkama.

U predmetnom slučaju, URŽ je postupio u skladu sa odredbom člana 106. stav 2. navedenog zakona iako se ta odredba ne odnosi na tačku i)–dokaz o plaćenju naknade za žalbu, te je ostavljen rok od tri dana tužitelju da dostavi dokaz o plaćenju taksi na žalbu. Dakle, tuženi organ je postupio kao da se radi o nepotpunoj žalbi, pa samim time je pogodio tužitelju davanjem naknadnog roka za ispravak neuredne žalbe. Stoga je i pravilna odluka tuženog organa koju kao takvu prihvata i vijeće za upravne sporove, da kako tužitelj nije postupio u ostavljenom roku i otklonio uočene nedostatke, da se žalba odbaci kao neuredna. Ovo apelaciono vijeće u konkretnom predmetu jezičkim i logičkim tumačenjem odredbi člana 105. tačka i) i 106. stav 2. Zakona o javnim nabavkama zaključuje da se po nepotpunoj žalbi može odlučivati samo ako to proizlazi iz sadržaja žalbe i ako žalba ima postavljeni žalbeni razlog i dokaz o plaćenju administrativnoj taksi na žalbu. Dakle, iz navedenih zakonskih odredbi se ne dovodi u pitanje da je dokaz o plaćenju taksi obavezan sastavni dio žalbe.

Nema osnova navod tužitelja da nije odlučeno o prigovoru nenadležnosti Ureda za razmatranje žalbi sa sjedištem u Sarajevu jer isti donosi odluke po žalbama za vrijednost nabavke u iznosu većem od 800.000,00KM. Naime, pravilano se vijeće za upravne sporove ovog suda pozvalo na odredbu člana 93. Zakona o javnim nabavkama BiH kojom je propisano da je Ured za razmatranje žalbi sa sjedištem u Sarajevu nadležan za donošenje odluka po žalbama za vrijednost nabavke u iznosu većem od 800.000,00 KM, kao i za sve nabavke institucija i ugovornih organa Bosne i Hercegovine i Brčko Distrikta. Predmetni postupak javne nabavke je podjeljen na tri lot-a, dok vrijednost ukupne nabavke iznosi preko 2.500.000.00 KM. Prema članu 108. stav 1. tačka f) Zakona o javnim nabavkama, naknada za žalbu bi u ovom slučaju iznosila za ukupnu javnu nabavku 7.500,00 KM. U konkretnom slučaju, obzirom da se žalba podnosi na svaki lot onda se kao naknada računa 1/3 vrijednosti naknade za ukupnu nabavku. Stoga, 1/3 od 7.500,00 KM je 2.500,00 KM pa se naknada za žalbu za svaki pojedinačni lot određuje u iznosu od po 2.500,00 KM, a sve primjenom člana 108. stav 5. Zakona o javnim nabavkama. Kada je riječ o nadležnosti URŽ-a sa sjedištem u Sarajevu, pravilan je zaključak vijeća za upravne

sporove da se uzima u obzir procijenjena vrijednost cijelog postupka bez podjele na lotove, pa obzirom da ista prelazi cenzus određen članom 9. ZJN, to je jasno da je u konkretnom postupku odlučivala nadležni ured.

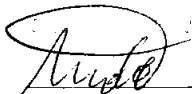
Neosnovan je i navod da je tužitelju povrijeđeno pravo na raspravljanje nezakazivanjem rasprave u predmetnom slučaju. Naime, odredba člana 29. stav 1. Zakona o upravnim sporovima BiH propisuje da o upravnim sporovima Sud rješava na nejavnoj sjednici. Stavom 2. navedenog člana propisano je da zbog složenosti sporne stvari ili ako nađe da je to potrebno radi boljeg razjašnjavanja stanja stvari, Sud može riješiti da se održi usmena rasprava. U konkretnom slučaju tužitelj je pokrenuo upravni spor protiv zaključka tuženog organa kojim je njegova žalba odbačena kao neuredna iz razloga što tužitelj u ostavljenom roku nije otklonio nedostatke u žalbi na koje je upozoren. Stoga je pravilno vijeće za upravne sporove smatralo da se ne radi o složenosti sporne stvari, odnosno nije našlo da je to potrebno radi boljeg razjašnjenja stvari, pa je stoga primjenom člana 34. stav 1. Zakona o upravnim sporovima BiH spor riješilo na bazi činjenica koje su utvrđene u upravnom postupku.

Ovo apelaciono vijeće zaključuje da prava tužitelja zagarantovana članom 13. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, nisu povrijeđena iz razloga što je u skladu sa važećim Zakonom, tužitelju bilo omogućeno da uloži pravni lijek na prvostepeno rješenje ugovornog organa, te mu je omogućen pristup sudu, kroz podnošenje tužbe kojim je pokrenuo upravni spor, kao i podnošenjem predmetnog zahtjeva. Pošto ovo vijeće nije utvrdilo povredu zakona Bosne i Hercegovine prilikom postupanja organa tužene kao ni u preispitivanoj presudi vijeća za upravne sporove Suda Bosne i Hercegovine, to su navodi zahtjeva za preispitivanje sudske odluke neosnovani i isti ne utiču na pravilnost i zakonitost pobijane odluke.

Takođe je ovo vijeće ocijenilo da troškovi zainteresiranog lica HTC d.o.o. Sarajevo, za sastav odgovora na zahtjev za preispitivanje sudske odluke nisu bili neophodni radi vođenja upravnog spora, jer odredba člana 52. stav 2. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine ne propisuje obavezu protivne stranke da podnese odgovor na zahtjev za preispitivanje sudske odluke, nego samo mogućnost, pa je stoga odlučeno kao u drugom stavu izreke presude.

S obzirom na iznijete razloge, apelaciono upravno vijeće Suda Bosne i Hercegovine je ocijenilo da je pobijana presuda pravilna i zakonita, a zahtjev za njeno preispitivanje neosnovan, pa ga je odbilo primjenom odredbe člana 54. stav 1. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“, br. 19/02, 88/07, 83/08 i 74/10).

Zapisničar
Snježana Topalović

Predsjednik vijeća
Stjepan
Mirsad Džindo